

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 111/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 18 listopada 2019 roku w sprawie II K 1054/18.			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
0.12.2. Ocena dowodów				

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Zarzut rażącej niewspółmierności kary 8 miesięcy bezwzględnego pozbawienia wolności oraz orzeczonego na podstawie art. 42 § 3 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. środka karnego w postaci	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 10 lat, wynikającej – zdaniem skarżącego - z niedostatecznego uwzględnienia przez Sąd pierwszej instancji okoliczności łagodzących, działających na korzyść oskarżonego, które to okoliczności, biorąc pod uwagę sytuację życiową oskarżonego, dawały sądowi pierwszej instancji możliwość orzeczenia kary oraz środka karnego w niższym wymiarze.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>W realiach przedmiotowej sprawy nie jest możliwe przychylenie się do wniosku apelującego i złagodzenie kary wymierzonej oskarżonemu zaskarżonym wyrokiem, poprzez warunkowe zawieszenie jej wykonania. Analiza treści przepisu art. 69 § 1 k.k. wyraźnie wskazuje,</p>			

że sąd może zawiesić warunkowo wykonanie kary pozbawienia wolności, jeżeli sprawca w czasie popełnienia czynu nie był skazany na karę pozbawienia wolności. Z taką sytuacją nie mamy do czynienia w rozpoznawanej sprawie, gdyż jak wskazuje informacja z Krajowego Rejestru Karnego dotycząca oskarżonego (vide k. 42-44) oskarżony w chwili popełnienia przypisanego mu czynu w przedmiotowej sprawie był już skazany prawomocnie na karę pozbawienia wolności. Bowiem był karany dziewięciokrotnie (przy czym, raz wyrokiem łącznym, a w tym na kary pozbawienia wolności o charakterze wolnościowym, ale też izolacyjnym) za przestępstwa kradzieży (trzykrotnie), przywłaszczenia (jeden raz), znęcania (dwukrotnie - ostatni raz w 2018 roku), znieważenia i naruszenie nietykalności cielesnej

funkcjonariusza publicznego (jeden raz) oraz za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości (jeden raz). W tej sytuacji rozważania co do tego, czy wobec oskarżonego zachodzi szczególny wypadek, o którym mowa w art. 69 § 4 k.k., są bezprzedmiotowe, gdyż nie spełnia on warunku o charakterze formalnym w postaci braku skazania na karę pozbawienia wolności w czasie popełnienia nowego - rozpoznawanego w przedmiotowej sprawie - przestępstwa.

Przechodząc do kwestii wymiaru orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności, w ocenie Sądu Okręgowego, kara ustalona na poziomie 8 miesięcy pozbawienia wolności jest karą, która spełnia dyrektywy jej wymiaru, jest adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu.

Zważyć należy, iż R. M. jest sprawcą

wysoce niepoprawnym i w istocie nie wyciągnął żadnych wniosków z poprzednich skazań, w tym za czyn z art.178a § 1 k.k. Dopuszczył się on przestępstwa o nieskomplikowanym charakterze (prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym w stanie upojenia alkoholowego 2,5 ‰, alkoholu we krwi), winien bez trudności zrozumieć skutki swojego karygodnego postępowania (narażenia życia i zdrowia własnego i innych uczestników ruchu drogowego). Podkreślić należy, iż nie zachodziły żadne przesłanki uniemożliwiające oskarżonemu rozpoznanie znaczenia negatywnych społecznie skutków jego uczynku. Oskarżony naruszył elementarną zasadę ruchu drogowego (jazdę samochodem w stanie trzeźwości), a dotychczasowa karalność niewątpliwie wskazuje, że istnieje uzasadnione przypuszczenie powtórzenia takiego postępowania. Oczywiście nie

negując fakt, że oskarżony aktualnie posiada pozytywny wywiad środowiskowy, pracuje i utrzymuje dzieci, nie można tych okoliczności zbytnio przeceniać i tracić z pola widzenia wszystkich wymienionych powyżej aspektów czynu przypisanego oskarżonemu.

Nie można również podzielić zapatrywania skarżącego, jakoby w niniejszej sprawie wobec oskarżonego R. M. należało orzec zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym w granicy zbliżonej do najniższego wymiaru. Orzeczony w takim wymiarze środek karny w ocenie Sądu Okręgowego byłby nieadekwatny, wręcz raziłby łagodnością. Oskarżony był już karany za prowadzenie samochodu w stanie nietrzeźwości – vide k. 58, a zatem w przeszłości naruszył porządek prawny w sposób tożsamy jak w przedmiotowej sprawie, co świadczy o całkowitym lekceważeniu zasad porządku prawnego

i braku jakiegokolwiek refleksji.

Przestępstwa z art. 178a § 4 k.k. oskarżony dopuścił się znajdując się w stanie nietrzeźwości wyrażającym się w stężeniu 2,5 promila alkoholu we krwi, a zatem w stopniu pięciokrotnie przekraczającym dopuszczalne normy, o których mowa w art. 115 § 16 kk. Oskarżony, jako uczestnik ruchu, miał świadomość obowiązujących go zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a mimo to nie powstrzymał się od prowadzenia pojazdu mechanicznego i to ponownie w stanie nietrzeźwości. To zaś wskazuje, że oskarżony swoją postawą okazuje lekceważenie dla obowiązujących w ruchu drogowym reguł ostrożności, jak i ciężącego na nim jako kierowcy obowiązku bezwzględnej trzeźwości. Taka postawa oskarżonego jednoznacznie świadczy o braku odpowiedzialności, a rażący brak poczucia odpowiedzialności za kierownicą

samochodu oraz łączące się z tym ewentualne następstwa stanowią przeciwskazanie do orzeczenia zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym w wymiarze postulowanym przez obrońcę oskarżonego.

Poza tym, trzeba zaznaczyć, że przy czynach, jak ten przypisany w sprawie niniejszej oskarżonemu, a kwalifikowany z art. 178a § 4 k.k. zakaz prowadzenia pojazdów, orzekany jest zasadniczo dożywotnio, co wynika z treści art. 42 § 3 k.k. Tymczasem Sąd Rejonowy w świetle tego, że oskarżony jest zawodowym kierowcą oraz jedynym żywicielem rodziny - na jego utrzymaniu pozostaje żona i pięcioro dzieci - odstąpił od orzeczenia mu dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. A zatem, pomimo braku w istocie rzeczy szczególnych okoliczności uzasadniających

występek
oskarżonego Sąd
zlitował się nad nim
orzekając terminowy
zakaz prowadzenia
wszelkich pojazdów
mechanicznych. W
ocenie Sądu
Okręgowego,
podzielając
stanowisko sądu
pierwszej instancji,
iż w niniejszej
sprawie
adekwatnym do
stopnia społecznej
szkodliwości
przypisanego
oskarżonemu czynu
oraz stopnia
zawinienia będzie
zakaz prowadzenia
pojazdów w
rozmiarze 10 lat,
nie można było
nie zauważyć tego,
że w postawie
R. M. nie ma
żadnych przesłanek,
które pozwalałyby
na zastosowanie
wobec niego innego
niż 10 – letni
zakaz prowadzenia
wszelkich pojazdów
mechanicznych. W
świetle tragedii jakie
spotyka wiele osób
i ich rodziny w
związku z plagą
na drogach tzw.
"pijanych
kierowców" nie
mogła jeszcze
bardziej pobłaźliwie
zostać potraktowana
postawa R. M.
(wobec kierunku
zaskarżenia –
apelacja wyłącznie

na korzyść obrońcy
oskarżonego –
zmiana na zakaz
surowszy nie byłaby
możliwa), który
znajdując się stanie
nietrzeźwości, za nie
mając życie i zdrowie
innych uczestników
ruchu drogowego,
ponownie wsiadł
za kierownicę i
prowadził samochód
osobowy. Fakt, iż
prowadząc pojazd
mechaniczny
oskarżony nie
spowodował kolizji,
bądź wypadku
komunikacyjnego
nie oznacza, że
nie istniało realne
zagrożenie
zaistnienia takiego
zdarzenia. Nie bez
znaczenia pozostaje
też okoliczność, iż
zachowanie
oskarżonego nie
było motywowane
żadną szczególną
okolicznością (nie
musiał np. jechać do
apteki po lekarstwa
dla najbliższych,
bądź udać się do
lekarza z dzieckiem
lub żoną), a
błahym, trywialnym
powodem, gdyż
zdecydował się on
na prowadzenie
pojazdu w stanie
nietrzeźwości
wyłącznie w celu
spotkania się ze
swoją znajomą. Tym
samym, 10- letni
okres
wyeliminowania

<p>oskarżonego spośród grona użytkowników dróg stanowić będzie dla oskarżonego wymierną i odczuwalną dolegliwość, uświadomi mu także wagę naruszonego dobra chronionego prawem i naganność jego zachowania, jak również konieczność bezwzględnego podporządkowania się ustanowionym zasadom ruchu drogowego, tym samym spełni oczekiwane rezultaty wychowawcze i zapobiegawcze wobec oskarżonego.</p>	
<p>Wniosek</p>	
<p>Wniosek o wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności w niższej niż 8 miesięcy wysokości oraz na podstawie art 69 § 4 k.k. i art 70 § 1 k.k. orzeczenie warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby 1 roku; orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

strefie ruchu lądowego na okres krótszy, bliższy dolnej granicy.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Podzielić należało stanowisko sądu pierwszej instancji co do zasadności wymierzenia oskarżonemu bezwzględnej kary 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 10 lat z przyczyn wskazanych powyżej w punkcie 3.1.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIECIE		

SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.15.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Utrzymanie w mocy w całości zaskarżonego wyroku.	
Zwiąźle o powodach utrzymania w mocy	
Wyrok słuszny, a apelacja obrońcy oskarżonego R. M. bezzasadna. Sąd I instancji przeprowadził w przedmiotowej sprawie postępowanie dowodowe w sposób wszechstronny i wyczerpujący, a następnie zgromadzony materiał dowodowy poddął rzetelnej analizie i na tej podstawie wyprowadził całkowicie słuszne wnioski zarówno co do winy oskarżonego w zakresie popełnienia przypisanych mu przestępstw,	

<p>subsumcji prawnej jego zachowań pod wskazane przepisy prawne, odnośnie oceny stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu i stopnia zawinienia, jak i w konsekwencji orzeczonej kary zasadniczej i środków karnych.</p>			
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>0.0.15.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>			
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			

5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności		

6. Koszty Procesu	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	<p>W oparciu o przepisy art. 636 §1 k.p.k. i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami), Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego R. M. kwotę 180 złotych opłaty za drugą instancję oraz kwotę 20 złotych tytułem obowiązku zwrotu wydatków poniesionych przez Skarb Państwa. Zdaniem sądu odwoławczego nie ma żadnych argumentów przemawiających za zwolnieniem oskarżonego od konieczności uiszczenia poniesionych w sprawie wydatków w wysokości 20 złotych oraz od opłaty w kwocie 180 złotych. Oskarżony pracuje zarobkowo i osiąga stały dochód, a zatem winien i ma ku temu możliwość, ponieść w całości należności</p>

	fiskalne związane z przedmiotowym postępowaniem karnym.	
7. PODPIS		